

Zdeněk Pavliš

GIANLUIGI BUFFON

SUPERMAN GIGI

Gianluigi Buffon: Superman Gigi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Zdeněk Pavlis

Gianluigi Buffon: Superman Gigi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Zdeněk Pavlis
GIANLUIGI BUFFON: SUPERMAN GIGI

ZDENĚK PAVLIS

G I A N L U I G I
BUFFON

SUPERMAN GIGI

I. KAPITOLA

Bingo, které bingem nebylo

BINGO.

Gianni, Maria, Aldina, bingo.

Hnal se z babiččina krámku po schodech nahoru, tváře rozpálené, jako když dole v krámku spolknul sušené červené papričky, co pálily jak tisíc čertů.

Babička i teta vždycky kuckaly smíchy, když viděly, jak ten kluk zrudnul, vykulil oči, ale ani slovem necekl a nepostěžoval si, natož aby se rozbrečel, i když byl v tu ránu rozhicovaný víc, než pláty na kamnech u Aldiny v kuchyni,

A že je Aldina uměla roztopit, když se Gigi vracel z venku celý promrzlý a promáčený po nekonečných klukovských válkách v závějích čerstvého sněhu. Anebo po fotbalových mačích,

které se pod lampami pouličního osvětlení protahovaly dlouho do noci, protože neměly vítěze, dokud nevyhrálo to správné mužstvo.

Gigi v něm většinou nebyl, protože starší a o hlavu větší kluci mezi sebe mrňouse Buffonů nechtěli. Musel čekat, dokud si oba kapitáni nevyberou z dychtivého zástupu ostatních.

Zkoušel je uplácet hrstmi lékořice nebo želatinových bonbonů, všelijakých těch medvídků, myšek a vůbec dobrot, jimiž si nacpal kapsy v babiččině krámku, ale ani to nezabíralo.

Až když byli úplně všichni rozebrání, až když Luca a Francesco měli své týmy postavené, pokynul jeden z nich blahosklonně i jemu.

„S ním jsme ale slabší, takže máme balon a vykopáváme,“ dával soupeřům i Gigimu na vědomí, že toho prcka bere jen z milosti.

Teď bral Gigi schody po dvou.

V ruce tiket z TotoCalcio, jímž nadšeně mával, a přitom v jenom kuse vyřvával: „Bingo. Gianni, Giampiero, Maria, Aldina, bingo.“

Předchozího dne ho vzali oba strejdivé mezi sebe. Mezi dospěláky, kteří na fotbal nejen v jednom kuse zírají, vášnivě o něm debatují a s chlapy ze sousedství se dovedou do krve pohádat, když přijde řeč na Juve, Inter či Janov a ti

troubové odvedle oponují a myslí si něco jiného než oni dva.

To pak stál s pusou otevřenou a vydržel hodiny poslouchat. Na chodník před krám vynesli židle a stolek, teta Aldina jim uvařila do prťavých hrníčků napěněné a strašlivě voňavé espresso, oni rozťáhli růžové stránky novin a ponořili se do čtení.

To kafe vonělo ulicí tak silně a omamně, že se v tu ránu nedalo po chodníku vůbec projít.

Signor Frederico, mistr holičský z lazebnictví odnaproti, přišel i se svou polstrovanou seslí, co měla jen tři nohy a Gigi po ní odmalička toužil, protože se dala složit a odnést v podpaží.

Panu Giuseppemu, který vlastně nedělal nic, protože mu patřily dva baráky v jejích ulici a další na rynku, přinesla teta úslužně křesílko. On byl strašně bohatý, takže všichni v ulici si ho předcházeli. Babička sice povídala, že je až moc upovídaný a tváří se, že všemu rozumí, když byl tím úředníkem v Římě, ale že si ho stejně musíme předcházet. Kdyby bylo nejhůř, pomůže, jako pomohl i jiným tady kolem.

I zelináři Vespuccimu půjčil, když se dostal do dluhů.

„Zle nebude, matko, protože my jsme rodina, která se o sebe dovede vždycky postarat. A máme pří-

buzenstvo,“ pokaždé rozšafně opáčil strejda Gianni, ale i on byl rád, že pan Giuseppe každé všední, ba i sváteční dopoledne přijde, aby poklábosil, pronesl svá moudra, pochválil Aldinu a její kávu a když na kostelní věži odbijí hodiny jedenáctou, pravidelně se zvedne se slovy, že čas jsou peníze a ty věčné řeči o přeplácených čutálistech ho o ně připravují.

Hudroval ale jen na oko, protože stejně nemusel celé dny nic dělat.

„Rentiér, a ještě k tomu na státní penzi, tak bych se chtěl taky někdy mít,“ znal už Gigi nazpaměť strejdovu průpovídku. To se ví, že ji pronášel, teprve když pan Giuseppe zmizel za rohem. A i ostatní souhlasně přikyvovali, teprve když si byli jistí, že je už neuslyší a neuvidí.

To tak si to s ním rozházet.

Věděli dobře, že má fotbal rád stejně jako oni a že se jen tak tváří. Však jim párkrát vyprávěl, jaké to bývalo, když ještě žil v Římě. To ale musel být v náramně dobrém rozmaru a k voňavému kafíčku od Aldiny si ještě poručit štamprličku kořalky. Na trávení a slehnutí, vysvětloval, aby si snad chlapi nemysleli, že takhle popíjí už dopoledne nebo že snad rozhazuje za šnaps.

To se pak rozpovídal, jak chodil na Lazio, jak tam patřila panu direktorovi z jejich minister-

stva lóže a on v ní měl své místo, jak jim po zápase livrejovaní zřízenci úslužně otvírali dveře do VIP salonků pro obzvlášť významné mecenáše a příznivce klubu a jak Vinazzani, Spinozzi, Giordano, ale, pánové, i Brazilec Batista a Dán Laudrup chodili mezi nimi a poptávali se, jak se jim utkání líbilo. A taky souhlasně přitakávali, že ti nekopové z Neapole mohli dostat ne tři, ale klidně pět gólů.

„Jó pánové, to bývaly časy, co vám mám povídat. Ale co tady? Jaké my tady máme povyražení? Vždyť u nás v Pertegadě chcípnul pes a nikde okolo se pořádný fotbal taky nehraje,“ zavzdychal a čekal, až mu ostatní jeho postesknutí odkývají.

I pan magistr z lékárny na rohu mu to odkýval, i když babička říkala, že ten to rozhodně nemá zapotřebí.

„Lidi budou stonat vždycky a v jeho apatyce se dveře beztak netrhnou. Jíst, pít a stonat se bude, ať se ten váš fotbal hraje nebo ne,“ sekýrovala Gianniho, ale jakmile spatřila, že se k jejímu kvelbu šourá pan lékárník, sama vynesla ven své křesílko, na němž jinak vysedávala celé dlouhé hodiny. Klimbala, hlava jí padala na prsa, někdy si i spokojeně pochrupávala, ale nic jí neuteklo.

Žádný kupující, žádný z kluků, co se přihrnuli do krámku jako velká voda, koupili si čokoládovou tyčinku, a když se k nim Aldina za pultem otočila zády, zašátrali v plastových pikslách, vylovili hrst lékořicových bonbonů a cpali si je kvapně do kapes. Dělal, že je nevidí, ale merčila je všechny.

Francesca, Lucu, Mattia, Marca, všechny kluky, s nimiž jejich Gigi kamarádil.

A stejně tak nikdy nepromeškala pana lékárníka.

Úslužně mu přisunula křesílko tam, kam právě svítilo dopolední sluníčko, i noviny mu podala.

„Tady jsem vám, paní Lino, přinesl novou mast na vaše bolavá kolena. Teď už zaručeně zapůsobí, protože jsem ji sám namíchal podle staré receptury, kterou používal už můj tatík,“ vytáhl pan lékárník z bílého pláště plastový kelímek a babička celá rozradostněná hned spěchala dozadu do krámu vyzkoušet zázračné mazání.

Co by tam venku taky pohledávala, když chlapci budou stejně klábosit celé hodiny jen o tom jejich fotbale?

A oni opravdu klábosili a probírali, co předchozí večer viděli v televizi a co si ráno přečetli v novinách. V těch růžových, na jejichž první stránce Gigi přeslabikoval Gazzetta dello Sport, ale v těch dalších taky.

Vytahovali přitom i své tikety, zlostně je muchlali, trhali a házeli na zem, anebo se jimi naopak zálibně chlubili, když zrovna natipovali výsledky zápasů správně a udělali bingo.

Vzduchem pak létaly statisíce a miliony lir, za které se hned objednávaly sendviče s mortadelou a štamprlátko na trávení a zapití úspěšného tipu.

A to pro všechny, protože až za týden vyhraje třeba Giuseppe, rundu zaplatí zase on, a ještě mu zbude na nový tiket.

Teď skákal nahoru po schodech Gigi a mával přitom svým tiketem.

Opravdu svým, protože den předtím si venku na ulici chlapi dobírali jeho strejdu Gianniho, když ho konečně přiměli, aby jim i on ukázal svůj vsazený tiket.

Nechtělo se mu.

Dlouho se zpěčoval.

Za nic na světě mu nebylo po chuti poslouchat ty rozumbrady, kteří si budou klepat významně na čelo a prohlašovat, že i malý kluk přece musel vědět, že milánské AC přece nemůže nikdy Juve porazit, i když hrálo doma, a že jen blázen mohl dávat na ten zápas jedničku. A představovat si, že Neapol ukope doma remízu s Interem je naivita hodná schovanek z klášterní školy.

„Gianni, díváš se ty někdy vůbec na fotbal? Nebo máš doma tolik peněz, že jimi přikládáš v kamnech, když dáváš takhle nesmyslné tipy?“ dobíral si strejdu pan Giuseppe.

„I tenhle váš kluk tomu rozumí víc a natipoval by to líp. Vždyť jsem tuhle koukal, že si s balonem rozumí i mezi daleko většími habány a dokáže toho víc než ty se sázenkami a tužkou,“ smál se na celé kolo a ostatní se řehtali s ním.

Dokonce tak, že i Aldina vyšla z kvelbu, aby se podívala, co se děje. To se ví, předstírala, že musí zrovna urovnávat rajčata v dřevěných bedýnkách před krámem, do úhledné pyramidy navršit broskve a vodou orosit vadnoucí svazky červené cibule. Žila sice sama, ale moc dobře věděla, že chlapi nemají rádi, když se jim ženské montují do fotbalu.

Zvláště, když jejich mužstvo prohraje.

A co teprve, když si na něj vsadili.

„Gigi, tipneš si?“ obrátil se Gianni na pětiletého synovce, který seděl u nich na chodníku, culil se a poslouchal, aby mu ani slovo z toho špičkování a dobírání dospělých neuteklo.

Nadšeně přikývl.

Hlava mu přitom klinkala jako Pinocchiovi, dřevěné loutce, co mu koupil táta, když byli na výletě v Pise a jemu se tam víc než šikmá věž

a katedrála, nad jejíž majestátností se rodiče tolik rozplývali, líbil stánek s dřevěnými figurkami pohádkových postaviček.

Černoch s kulichem naraženým i v třicetistupňovém vedru až na uši měl své poklady na dvoukoláku, který tlačil po hrbolaté kamenné dlažbě, jež Gigimu tolik připomínala ulice u nich doma v Carraře.

Tam býval vždycky v létě, když táta s mámou měli volno a dost času na to, aby prázdniny prožívali společně.

Žádné soustředění, tréninky, závody, kočování po Itálii a po světě.

Byli spolu a užívali si vagace.

Gigi i jeho starší sestry Guendalina a Veronica. Na mořské pláži i na výletech, kam je brávali, aby jim vynahradili týdny a měsíce odloučení.

„Guendalina a Veronica jsou už dost velké, aby se o sebe postaraly, ale ty jsi moc malý, abys mohl zůstat doma sám,“ vysvětlovala mu maminka, když prázdniny končily a posílali ho zase do Pertegady k babičce Lině, strejdům a tetám.

„To víš, nejsme na tom tak dobře, abychom si mohli dovolit paní na hlídání. Ani chůvu na poloviční úvazek nezaplatíme,“ dotýkala se jeho klukovské ješitnosti, když se mu snažila vysvětlit,

že s tátou jako sportovci nepobírají tolik, aby Gigi mohl zůstat doma v Carraře.

Chápal ji.

Věděl, o čem mluví.

Bylo mu jasné, že poháry a medaile, které táta s mámou vozili domů ze závodů, se sice krásně blyští, ale nic si za ně nekoupí.

Jen ty řeči o chůvě by si mohla odpustit.

Copak on je malý kluk, aby o něho musela pečovat chůva, jako o nějakého mrňouse?

A navíc se mu u babičky Liny v Pertegadě líbí a nikdy přece neměl nic proti tomu, že ho tam po prázdninách odvezli.

Dole v přízemí krámk, kde měly babička s tetou tolik skvělých dobrot.

Pikslý plné želatinových bonbonů. Žvýkačky visící v papírových štanglích od stropu až pomalu na podlahu. Hromady báječně chutnajících cukrátek. A k tomu těch uzených klobás a mortadely, co bylo ve vitrínách na pultě a ze kterých si mohl ukrojit, kdykoli se mu zachtělo.

Některé měly takový průměr, jako deska stolu, co strejda s tetou vynášeli ven před krám, aby si chlapi měli kam položit své šálky kávy, sklenky s grappou nebo zlostí zmuchlané a potřhané tikety.

Teď tam zrovna ležely ty strejdovy a pan Gianpiero se ptal: „Tak co Gigi, tipneš si? Ty dva sloupečky za tebe zaplatím. Zdejšímu mančaftu jsem koupil nové dresy, tak se plácnu přes kapsu a za tebe zaplatím taky.“

Gigi horlivě přikyvoval jako Pinocchio, kterého si přivezl z vagací a teď mu visí nad postelí v pokoji nahoře v patře, kde bydlí s bratrancem.

„Ale jen dva sloupky. Víc ne, abys nepropad hazardu,“ řehtal se pan Gianpiero, zatímco strejda mrmlal: „Hlavně že vykládá, že já pálím peníze v kamnech.“

Jenom ale pro sebe a pěkně potichu, aby ho pan Gianpiero neslyšel, náhodou se neurazil a aby k nim chodil na dopolední kávu a klábosení dál. On člověk opravdu nikdy neví, kdy se může podobná známost hodit.

„Až ale vyhraješ své první miliony, ty peníze za vsazený tiket mi vrátíš, rozumíš,“ dobíral si Gigiho pan Gianpiero.

Teď letěl Gigi s tiketem v ruce nahoru po schodech, tváře rozpálené, hlas přeskakující vzrušením a nepoznanou vášní.

„Bingo. Trefil jsem to. Bingo!“

Gianni vylezl ze dveří.

„Jdem dolů na světlo,“ pronesl nerudně, protože ho hned napadlo, co si od chlapů vyslechne a vytrpí, jestli má Gigi pravdu.

Pětiletý kluk a hned první sázenku v životě natipuje správně. A ještě k tomu za peníze toho pracháče Gianpierra.

To bude řečí. Celý týden bude poslouchat jejich průpovídky, že malý Gigi rozumí fotbalu víc než on.

Usadil se u stolku, na uklidnění si zapálil cigáro, rozvázně nasadil brýle.

Přešel očima tiket a rozesmál se tak hlasitě, že i babička vyšla z krámků, aby zjistila, co Gianniho po ránu tak pobavilo.

„Ty kluku. Třináct zápasů jsi sice trefil, ale asi jsme ti neřekli, že je musíš mít všechny v jednom sloupci.“

Z dvanácti milionů nebylo v tu ránu nic.

Rozpálené tváře mu pobledly.

Ale ta spalující vášeň v něm zůstala a už ho nikdy neopustila.

K fotbalu, sázení, vášni, kterou si právě prožil.

II. KAPITOLA

Morče, které nefňukalo

UDĚLALY SI Z NĚHO SVÉ MORČE.

Králíčka pro zábavu.

Kluka pro povyražení.

Guendalina s Veronicou doprovázené svými nápadníky a také hordou starších bratranců braly malého bráchu na mořskou pláž a Gigi jim tam sloužil k obveselení a povyražení.

Svazovaly mu ruce za zády a on musel dělat v písku kotrmelce. Stahovaly mu nohy šátkem, aby v hlubokém písku skákal jako klokan.

„Nemotoro, takhle se skáče,“ předváděla mu starší sestra, jak se má odrážet.

„A takovýhle kotrmelec od tebe chceme vidět,“ přidávala se Veronica.

A všichni se přitom řehtali, usrkávali brčkem vychlazenou colu a obrovsky se bavili, jak Gigi padá tváří do písku, celý obalený žlutými zrníčky se znovu a znovu zvedá a zkouší to, co svedly jeho ségry.

Nepřestávaly.

Vymýšlely nové a nové kousky, než mu milostivě dovolily, aby se ponořil do napěněných vln dorážejících na břeh.

Čekaly, že bude natahovat moldánky a žádnit, aby mu už daly pokoj.

Ségry a ti jejich pubertální kluci taky.

Doprošovat se, by ho vzali taky někdy mezi sebe a mohl si s nimi čutnout do balonu. Anebo si s ním zapinkat.

To tak.

Stejně by šlo jen o zbožné přání, jemuž by se Guendalina s Veronicou jen pobaveně zasmály.

Obě se už jako malé holky daly na volejbal a před partou kluků teď s gusem předváděly, co s míčem dovedou.

Těch fines, co uměly. A jak krotily míč. Anebo jak se rybičkou vrhaly do písku, vybraly ho na poslední chvíli a vzápětí se rozřehtaly, když kluci úplně ztumpachověli a v marné snaze míč také trefit kolem sebe mlátili rukama, jako by odháněli dotěrné mouchy.

„Mají talent. A cit pro balon taky. Po mně,“ říkával uznale táta, i když maminka při jeho slovech zvedala významně obočí a pobaveně si odkašlávala.

„Mít talent jako naše holky, nemusel by ses mrdovat s metráky železa a hekat pod činkami. Mohl z tebe být Maradona. Anebo Altobelli,“ dobírala si ho, jako si tam na pláži kousek od jejich baráku utahovaly Guendalina s Veronicou z Gigiho.

„Teda kluku, řeknu ti, že máš výdrž. Tahle tě mordují a ty si to necháš líbit. A ani nezabřečíš,“ párkrát prohodil postarší šlachovitý plavčík, který na městské pláži dohlížel na pořádek i skotačící omladinu.

„Ale bude se ti to hodit, to mi věř, protože život se s nikým nemazlí. Až povyrosteš, mockrát si vzpomeneš, cos tady od nich zkusil a vytrpěl, a že i proto jsi silnější než druzí,“ vykládal, když mu rozvazoval ruce spoutané za zády Guendalininým šátkem, protože ségry už malé zmítající se morče omrzelo a nechaly ho, aby se o sebe postaralo samo, zatímco samy dováděly v mořském příboji se svými pubertálními nápadníky.

Nevěděl sice, jak by se mu mohlo někdy hodit, že musí skákat jako klokan s nohama svázanýma k sobě, dělat kotrmelce, válet sudy v písku, který

mu skřípal mezi zuby, zalézal do uší i nosu a obaloval jeho zpoceně vyzáblé tělo do žluté ulity, zatímco sestry se povalují se svou partou na lehátkách nebo se noří do vln, ale když už to plavčík říkal, asi to tak bude.

Třeba se mu to opravdu někdy bude hodit.

Vždyť Bud Spencer taky nikdy nefňuká a nebrečí, i když rány nejen rozdává, ale i schytává, vzpomínal na svého filmového hrdinu, kterého se zatajeným dechem sledoval u tety Aldiny v Pertegadě.

Co jen těch filmů viděl, když přišel v zimě vymrzlý a promáčený z venku, kde se staršími kluky sváděli nekonečné bitvy na zasněženém a umrzlém placi.

Jedno, zda s balonem nebo koulemi, protože tam u babičky měla zima stejné kouzlo, jako léto doma v Carraře.

I ten heřmánkový čaj, kterého teta navařila celý kotol, chutnal úplně jinak než doma. Opřený zády o rozpálená kamna ho usrkával a nespustil oči z televize. A Aldině přitom vyprávěl, že jednou bude jako Bud Spencer rozdávající s hurónským smíchem rány svým nepřátelům.

Všechny je ochrání.

Babičku, strejdu i ji, když na ni manželka pana poštmitra spustí bandurskou, protože jejich rajčata

se jí zrovna nezdají dost čerstvá a nad mangoldem hartusí, že je hrozně povadlý. A Aldina musí mlčet, protože paní poštmistrová by k nim příště nakupovat nepřišla, a ještě by všude roznesla, jak jsou u Buffonů neochotní. Však babička říká, že je to klepna všech klepen. Ale to se ví, říká to jen doma. Před paní poštmistrovou Aldinu hubuje, že zeleninu nepokropila a zezadu z kvelbu nepřinesla mangold a artyčoky, co právě dovezli, když vidí, že k nim jde nakupovat signora Chiara.

Rád by tetě vyprávěl o kapitánovi Tsubasovi, který ho také okouzлил. Ale tomu by ona nerozuměla. Jen by mávla rukou, ať jí dá s tím čutáním aspoň večer pokoj, protože dole v krámu se toho za celý den naposlouchá dost a dost.

Ale on by jím chtěl být.

To by bylo proměnit se v Tsubasu a ukázat starším klukům, že to s balonem dovede stejně jako malý animovaný japonský hrdina podmaňující si fotbalový svět.

Anebo se stát alespoň Anzivinem nebo Nicolinem, prvními fotbalovými bohy z Ascoli, které jeho klukovské oči objevily.

Viděl se v nich.

Donato a Enrico byli zosobněním fotbalového kumštu.

A co teprve Tardelli, Gentile, Paolo Rossi a další hvězdy, jejichž portréty na samolepkách si vylepoval do prvního Panini alba, které dostal společně s několika paklíky obrázků zalitými v celofánu.

Nedočkavost a vášeň, když je roztrhával, aby se ujistil, že v nich nejsou ty, co už má v albu nalepené, jím lomcovala a doslova ho spalovala.

Pociťoval stejné vzrušení, jako když dole na ulici diktoval strejdovi a chlapům ze sousedství své první tipy na tiket, který mu měl přinést miliony.

I stejnou umíněnost pociťoval.

Tiket s dvanácti miliony, s nímž celý rozpálený letěl po schodech nahoru ze Giannim, se záhy proměnil ve stejný klam, jako klukovská představa, že pár balíčků samolepek postačí, aby zaplnil celé album.

Stejně nepřestal.

Rozesmátému strejdovi dál vnucoval svůj názor, jak zápas Interu s Janovem nebo Fiorentiny s Juventusem dopadne, v kterém řádku má zaškrtnout jedničku a ve kterém udělat křížek, než se ve čtrnácti konečně trefil.

Bingo, řvali tehdy u stolku na ulici všichni do jednoho, Gigiho si podávali těmi svými velmi

prackami, muchlovali ho jako morče a strejda Gianni poroučel jednu rundu grappy za druhou, protože udělali opravdové bingo.

„Však jsem dávno říkal, že ten kluk rozumí fotbalu víc než ty,“ rýpnul si pan Gianpiero do Gigiho strejdy, ale na usmířenou objednal jednu rundu grappy taky, i když nic nevyhrál.

„To aby ukázal, že jako pan rentiér a státní úředník pod penzí na to má a že není žádný škrt,“ zamumlal strejda Gigimu do ucha. Ale samozřejmě tak tiše, aby to pan Gianpiero neslyšel, protože kdo ví, jak by pak o nich smýšlel.

Stejně umíněně však Gigi schraňoval i své kouzelné barevné nálepky, i když babička Lina žehrala, že ty obrázky s čutálisty stojí nekřesťanské peníze a kde že na to mají brát, když obchody nejdou jako dřív. Těmi čertovskými nálepkami ty kluky jenom poblázní a oni jsou pak jako diví. Tahat peníze z lidí, to holt ti páni dovedou, ale kdo to má platit...

Gigi si však věděl rady.

Něco vyškemral na strejdovi a tetě, táta s mámou mu nějaký balíček také koupili a on se na klukovské burze činil.

„Platini je za dva tvé obrázky. A Bertoni za tři, protože teď dal dva góly,“ nezapřel, že vyrůstal

v obchodě mezi policemi a regály se zbožím a že se v něm obchodnický duch prostě usadil.

Co měli kluci dělat, když chtěli mít svá alba také plná? Když chtěli k obrázkům svých fotbalových bohů dolepit i stadiony, na kterých jejich modly hrály, a přidat i trofeje, o které válčily?!

Vždyť všichni do jednoho snili, že za pár let budou kluci v jejich věku stejně lační samolepek, na kterých budou zvěčněni oni.

Teď je tam Baresi, Collovati, Altobelli, Platini, Passarella, Zoff a Boniek, ale kdoví, zda jednou nebudou směňovat mrňousové právě tyhle obrázky za ty, na nichž bude vypodobněn Marco, Giovanni, Fulvio, Giuseppe...

Každý italský kluk přece v sobě tenhle sen má.
I Gigi ho v sobě hýčkal.

Jenže copak může vyrůst v opravdového fotbalistu v Pertegadě nebo Carraře, když nemá ani pořádný balon?

Táta mu sice v obchodě na čerpací stanici jeden koupil. Za výlohou vypadal krásně, ale jakmile do něho párkrát kopl, proměnil se v houbu.

Neforemnou, šiřatou, líně se převalující po zemi, ani pár centimetrů od země neodskakující.

Copak se s touhle houbou dalo hrát? Driblovat? Cvičit kolínka, patičky, nadhazovat ho nártem

do vzduchu a pálit, jako to viděl u starších kluků a obdivoval v televizi?

To kluci nosili z domova jiný míč.

Tvrký jak kokosák.

Dalo se s ním čarovat, kouzlit, žonglovat, a hlavně dávat takové pumelice, že se vrata sloužící jako brána otřásala a málem vyletěla z pantů.

A jak to bolelo, když nějakou tu ránu chytnul.

Párkrát se až skácel k zemi a před očima mu poletovalo tisíc andělíčků, zatímco kluci nad ním stáli a řehtali se, že s tím mrňousem od Buffonů není žádná hra, protože nic nevydrží. Stejně, jako když se Guendalina s Veronicou u nich doma na pláži naparovaly před svými obdivovateli a měly ho za morče, které drezírovaly.

Nenatahoval moldánky, nefňukal, natož aby zabrečel.

Teď tuplem ne.

Vždyť ten plavčík přece říkal, že jednou mu přijde všechno vhod.

III. KAPITOLA

Adriano, ten kluk by měl být gólmanem

ZŮSTAL CELÝ ZARAŽENÝ. Houf prvňáků ve vstupní hale obložené běloskvoucím mramorem, který se lámal v kopcích nahoře nad městem a z něhož od pradávna ti největší italští umělci tesali sochy, se tisknul k rodičům a hledal u nich ochranu.

I Gigi by se rád k tátovi přimáčkl.

Chytil ho za ruku, aby se ujistil, že bude s ním.

Že se mu v mumraji plném brebtání, křiku a stěží potlačovaných nářků neztratí.

Nemuseli mu doma nic říkat. Vést s ním moudré promluvy. Vykládat, že Guendalina a Veronica chodí do stejné školy a sám tam nebude.

Stejně tušil, že prvním školním dnem dětství už doopravdy končí.

Najednou ale zatoužil si ho o něco prodloužit. Aspoň malou chvíli být ještě pod tátovou ochranou.

Nechat se dovést ke dveřím označených I. B.

Představit se panu učiteli, který učil i jeho starší sestru. Říct mu: „Já jsem Gigi Buffon a Gwendalina o vás povídala, že jste strašně přísný.“

Potřeboval mít ale vedle sebe tátu, aby to zvládl.

Vždyť na rozdíl od těch kluků a holek kolem on přišel z Pertegada. Z městečka na italském severu kousek pod Udine, které bylo světem pro sebe.

Jeden den tady plynul jako druhý. V pět se vstávalo, v půl dvanácté obědvalo, v půl sedmé večeřelo, v devět se šlo spát. Jen v neděli se na čas nekoukalo, protože v televizi běžel fotbal znamenající pro strejdy totéž, co pro babičku Linu a tety Marii a Aldinu ranní cesta do kostela a večerní modlitba.

Gigiho dětství bylo rámováno regály rodinného obchodu a stejnými tvářemi, které vcházely dovnitř. A ještě snad strejdovými kamarády a partou kluků ze sousedství, která ho nakonec vzala mezi sebe.

Teď byl ale najednou v úplně jiném světě.

Mezi spoustou nových lidí a tvářích, na něž nebyl zvyklý.

„První bé máš támhle,“ ukázal táta k dlouhé chodbě plné dveří, ještě než se otočil a bez jediného povzbudivého slova odešel.

Gigihho táta byl prostě jiný než většina otců, které viděl kolem sebe a kteří své bázlivé potomky dovedli až do lavice, a ještě první hodinu poslouchali, co jim pan učitel povídal. A blaženě se usmívali, když jejich Marco, Giovanni, Pietro povstali a řádně a patřičně nahlas se představili.

Byl úplně jiný než tátové, co vodili své kluky na fotbalové hřiště místního klubu. Nestál u zábradlí jako oni, nepobíhal za postranní čárou, nekřičel, zuřivě negestikuloval a nesoptil, když jejich synátor ztratil balon, anebo místo střely na bránu ještě přihrával. Nevybuchoval vztekem, když jeho potomek padl po soupeřově faulu k zemi a na stehně si prohlížel krvavou podlitinu. Natož aby chodil za trenérem a přesvědčoval ho, že se pomátl, když jeho synátora nestaví, protože jeho mladej má dar od samotného pánaboha a jednou bude lepší než Baresi a Gentille dohromady.

Gigihho táta stál pokaždé stranou.

Jako by se ostatních stranil.

Jako by potřeboval soukromí a klid, aby si v rohu hřiště sám udělal úsudek o svém Gigim.